

ПЛАШИЛО

(Приказка отъ Н. Казминъ — за дѣца и юноши.)

Шомъ като зацѣвтѣлъ конопа въ близката градина, врабцитѣ прѣлетѣли да видатъ не ели завързалъ зърна. Около посѣва, накацали на храсте и дървета, тѣ постоянно пазили, скачали по клончетата, пискали, спрѣчквали се, изгонвали чужденцитѣ (птички) отъ своята градинка.

Най-послѣ зрѣнцата взели да се развиватъ. Тогава врабцитѣ на цѣли стада нападнали конопа. И така се заловили за работа, че забравили караницитѣ си.

Една сутринъ, като прилетѣли при градината, чули една необикновена новина, която разправяли двѣ врабчета, уплашени до смрътъ.

— На конопа ли? Не бива! Не бива!

— Тамъ стои нѣкой!

— Съ сопа!

— И всички гони!

— Маха съ ржцѣ!

— Не бива, не бива!

Подкачилъ се шумъ и разговоръ. Всички прѣхвъркнали около конопа, накацали по близкитѣ клончета, но се страхували да идатъ понавжтрѣ. Наистина, срѣдъ конопа стоялъ нѣкакъвъ черъ и страшенъ селянинъ. Той замахвалъ съ джбовъ прѣтъ и билъ готовъ всѣка минута да я хвърли къмъ крадцитѣ.

На главата му била нахлупена една голѣма шапка, подъ която лице не се виждало, а се развѣвала само дълга брада. Широкитѣ му ржави и поли, като на калугеръ, се размахвали отъ вѣтъра, и изглеждало, че страшилището ей-сега ще се затича и провикне съ гласъ голѣмъ.

— Почакайте! Стойте по-тихо! Той ще си иде!

Врабцитѣ се смѣлчали, никой не шавалъ, никой не цвъркалъ.

Стояли така минута, двѣ — страшилището сѣ не си отива.

— Хайде да го изгонимъ! прѣдложилъ нѣкой.

— И това е добрѣ! Заедно, другари!

Врабцитѣ подигнали такъвъ трѣсъкъ, шумъ и пискъ, че сами се поуплашили.

— Иди си! викали тѣ отдалечъ.

— По-скоро! По-скоро!

— Иди си съ добро!

— Махай се отъ тукъ, махай!

— По-скоро! По-скоро! По-скоро!

Тѣ присипнали отъ викане и се уморили, а страшилището стои пакъ на сжщото мѣсто.

— Какво да правимъ?

— По какъвъ начинъ?

— Нека единъ да се ползува, безсрамнико!

— Елате да търсимъ червейчета въ градинката.

— Азъ ще прѣхвъркна. Прощавайте!

— И азъ сжщо!

И много врабци почнали да напущатъ градинката. Останалитѣ стояли, отпаднали, гладни, и очаквали, кога, най-послѣ, страшилището само ще си отиде.

Въ това врѣме прѣлетѣлъ отъ съседната градина малтъкъ, пооскубанъ врабецъ, когото всички знаели за немирникъ.

— Защо не кълвете? — попиталъ той и едва не хвъркналъ по-нататкъ.

— Чакай, чакай! развивали се врабцитѣ. Я вижъ, какво чудовище стои на дръвчето.

— Дѣ?

Показали му страшилището и той се уплашилъ.

— Та той ще си утиде!

— Нѣма!

— Изгонете го!